

hed, en Meter som Enhed eller en Liter som Enhed. Det tror jeg ogsaa, den højtærede Indenrigsminister samstemmer i. Det, som derimod ikke er tilladt efter vor Lovgivning, er at anvende andre Maale- og Vejerestfaber end dem, der ere lovligt justerede. Det er ved vor nuværende Lovgivning paabudt, at man skal benytte de lovligt justerede Redfhaber — inden for det Omfang, hvori Justering overhovedet er paabudt —, medens man derimod ikke maa benytte metriske Maale- og Vejerestfaber. Det tror jeg er Mening. Saa vidt jeg forstaa den højtærede Indenrigsministers Udtalelser i Landstinget, skal følgende denne Bestemmelse i § 7 gaa ud paa, at fra det Øjeblik af, som her nærmere angives, skal, naar Vægtene ere enige derom, Anvendelsen af metriske Maale- og Vejerestfaber være tilladt. Men saaledes kan Ordlyden ikke opfattes, thi „metrisk Maal og Vægt“ maa nødvendigvis opfattes som de metriske Størrelser for Maal og Vægt, naar man ser hen til den Sprogbrug, som i øvrigt benyttes i Lovforslaget. I Sammenhæng hermed staaer en Bestemmelse i § 4, som forekommer mig at lide af den samme Uklarhed. Det hedder, at i Handel og Vandel o. s. v. skal Maaling og Vejning udføres med Maal og Vejerestfaber, som ere justerede og stemplede i Overensstemmelse med denne Lov. Dette er ganske i Harmoni med den allerede nu hos os gældende Ordning; det, der saaledes paabydes, er Benyttelsen af de lovligt justerede Redfhaber. Men saa hedder det i Paragraffens sidste Stykke: „Udenlandske Været i original Pakning eller Tilbanelse kunne udbydes til Salg efter vedkommende fremmede Maal og Vægt.“ Enten er denne Bestemmelse overflødig, eller ogsaa staaer den i Strid med Tanken i det foregaaende. Thi det at udbyde Været til Salg efter fremmede Maal og Vægt vil ikke sige, at man maaler Væretne f. Eks. med en engelsk Yard eller har engelske Lodder til at veje dem med, men det vil sige, at man sælger efter den fremmede Maalestørrelse som Enhed, medens i øvrigt Maalereestfaberne ere de her i Landet lovligt gældende. Det er f. Eks. meget almindeligt, eller rettere det er, antager jeg, vistnok overalt Reglen, at Bomulds-garn sælges pr. engelsk Pund. Naar man altsaa her i Landet sælger et Kvantum engelsk Bomulds-garn og skal veje det, maa man efter Lovens Paabud veje det med danske Lodder og derefter regne Vægten om til engelsk Vægt. Jeg ser ikke rettere, end at det, at udbyde til Salg paa Basis af fremmede Maal og Vægt, allerede nu er og fremdeles vil være tilladt i alle Tilfælde, og det står som bekendt ogsaa for mange

andre Værets Vedkommende end just dem, der foreligge i original Pakning eller i en Tilbanelse, der svarer til den udenlandske originale Pakning. Det forekommer mig, at der i hele denne Materie er adskillig Uklarhed, og at Loven sikkert her trænger til større Tydelighed. — Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger om den tilsigtede Ordning af Justervæsenet. Man foreslaar at forlade den hidtidige Ordning, hvorefter Justervæsenet er henlagt under Kjøbenhavns Magistrat og at lade det fremtidig være en Statsinstitution. Dette synes mig at være meget fornuftigt, ja vel endog uundgaaelig nødvendigt, naar man vil skride til en saa gennemgribende Reform, som her er Tale om. Men jeg kan ikke undlade samtidig at gøre opmærksom paa, at de Bestemmelser, som her foreskrives med Hensyn til Forpligtelsen til at bruge justerede Redfhaber, ere afvigende fra, hvad der hidtil har været gældende. Efter den nugældende Ret er det paabudt, at Maaleestfaber samt Vægtlodder skulle være justerede, men der er derimod ingen Forpligtelse til at have sin Vægt justeret undtagen for Bismæres Vedkommende, hvilke undgaa som justerede fra Justertamret. Det er vel hyppigt Tilfældet, at man lader sin Decimalvægt justere, men der er intet Paabud derom. Nu derimod foreskrives det, at for Fremtiden skulle ogsaa Vægtene være justerede, dog med den Undtagelse, at det ved kongelig Anordning kan bestemmes, at visse Arter af Vægte kunne benyttes uden at være justerede. Naar det altsaa fremtidig skal være den almindelige Regel, at Vægtene skulle være justerede, vil det medføre meget betydelige Besøstninger, hvis man fra hele Landet skal sende sine Vægte ind til Kjøbenhavn til Justering. Hvis det er hensigtsmæssigt for Fremtiden at foreskrive Justering ogsaa for Vægtenes Vedkommende, vil det dog vistnok være nødvendigt, at man i alt Fald i Overgangstiden giver Lejlighed til at saa dette udført lettere end ved at sende Vægtene til Kjøbenhavn. Naar det i § 7 hedder, at det kan bestemmes, at de Lodder, der ere justerede efter Vægtstykket af 1861, fremdeles indtil videre kunne bruges, er dette sikkert en meget fornuftig Bestemmelse, idet Vægtstykket af 1861 slutter sig saa nær til det metriske Stykke, at man uden Vanskelighed kan benytte de ældre Vægtlodder ogsaa i Fremtiden. Men naar man for at undgaa den Ulempe at sende disse ældre Vægtlodder ind til Justering, mener, at de foreløbig bør kunne benyttes, som de ere, ser jeg ikke rettere, end at dette i forøget Grad maa tale for, at man sørger for, at Justeringen af Vægtene ikke bliver for byrdefuld, idet det jo utvivlsomt